

իրեն կոչնակի մեր օրինակը, զոր չէր տեսած, վերադարձնելու պայմանաւ։ Մեր մատենադարանին կանոնը չէր ներեր հեռացնել Վանքէն դրքեր․ եւ խորհեցայ ընդօրինակել եւ յղել իրեն։ Այս մտածութեան մէջ էի, երբ նամակին թուականէն քսան օր վերջ թորդոմեան կը հրաժարէր աշխարհէ, իւր դրչէն, արդիւնքներէն, տառապանքներէն ու սուգերէն․ եւ կ'երթար խառնել իւր յոգնած կեանքն անվիշտ յաւիտենականութեան մէջ։

Հ. Յովհ. Վ. Թորոսեանի մահուան առթիւ կը գրէր մեզ. «Մաղթենք՝ որ Մխիթարեան երիտասարդ հարց մէջ գտնուին ուրիշներ, որ իրենց երկերով ու հմտութեամբ մոռցնեն մեզ հանգուցեալ Հօր յիշատակը»: Մաղթենք եւ մեք՝ որ մեր Ազգն ալ հասցնէ ճշմարիտ յաջորդներ Թորոսեան Վահրամներու:

Հ. ՎԱՐԴԱՆ ՀԱՅՈՒՆԻ

ԳՐԱԽՕՍԱԿԱՆ

ՄՏԱՑՈՒԱԾ ԳՐԳԵՐ

« ԻՆԶՊԵՍ ՈՐ ԷԻՆ. — ԴԱՆԻԵԼ ՎԱՐՈՒԺԱՆ » (Յ. Զ. ՍԻՐՈՒՆԻ)

